

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. . . . 2 céntims.
 Fora de Palma " 2 1/2 »
 Números atrassats " 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent a sa flauta.

S' envian es números a domicili, tant a dins Ciutat com a ses Viles, pagant per adelantat a s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta a conte de 16 números.

ES MES DE MARIA.

Un ignorant des més gròssos me gosava messions, no fá molts de dies, de que jo no era capás de fé un article per posá a L' IGNORANCIA.

—¿Tan mal de fé 'l trobas? li vatx dí.

—Hòmo, no 's que sia mal de fé, sino qu' un no sap de que li ha de pegá per doná gust a n' es lectors d' es periòdich.

—¡Vaja uns apuros! pegali d' es mes de Maitx, qu' es fruyta del temps.

—Tira envant ydò: escriu y dali per llarch.

Y jò, beneyt, pènsant qu' escriure un article era com que bufá y fé ampelles, agaf sa ploma, que per més seïes era d'òca, y mal trempada (¡còses d' *oscurantistes!*) la tremp, y despues de haverme gratat es cap un parey de vegades, vatx comensá a embrutá papé.

May me haguera pensat que fos tan costa amunt axò d' escriure quatre retxes per ompli una plana.

Però com vatx essé en mitx y vatx veure ses dificultats que trobava per pasá envant, me va vení aquest pensament: ¡Ja 'u es bò de dí: tròb que L' IGNORANCIA es fluxa y que ha perdut es jòchs! Si es qu' axi parlan venguesen a posarhi ses mans heu veurian si es lo matex ballá que mirá la festa.

Totduna pensava que seria convenient explicá un pòch s' història de sa devoció des mes de Maria que vá comensá a Roma a mitjan sigle XIX, y se va estendre en pòch temps per tot el mon.

Però axò tenia s' inconvenient de essé massa pesat y per lo matex un pòch fastidiós p' es qui no van d' històries.

Llavò me vengué en es cap parlá d' ets efectes que produex a dins es pòbles cristians aquest obsèqui que cad' any, oferexen es bònns catòlics a la Vèrge Puríssima en es mes de ses flòs, y d' es gòtx que fá es veure a Maria Santíssima enrevoltada de ramells y de llums que son altres tantes pròves de s' amor que li tenen es séus fíys.

Però vatx tení pò de qu' aquest arti-

cle paresqués un sermó. Y ¡bònns están per sermons es qui no més compran L' IGNORANCIA per mostrá ses clavies!

Per últim anava a fé una crítica, s' enten un judici imparcial, de sa manera com s' adornan cèrtes iglesies amb motiu de ses funcions des mes de Maria.

Però totduna vatx procurá llevarme aquesta ideá d' es cap per pò d' ofendre qualcú.

Amb aquests apuros estava quant sent tocá ses campanes d' una iglesia veynada de ca-méva, y totduna tir sa ploma mitx cremat, agafes capell y es bastó y ja som partit cap a n' es mes de Maria.

Sa gent anava endins per prende llòch prop d' es músichs ó de sa trona segons ses aficions que tenian a s' armonía ó a sa meditació.

Just a n' es portal de la Iglesia hey havia una doble filera de jovensans que amb so capell posat y amb so xigarret a sa boca, estavan formant sa guardia de honor de... no crech que fos sa de la Puríssima.

A cada atlòta que entrava li feyen uyadeta, d' amagat de sa mare, ó una mitja riaya, que devegades anava acompanyada de una carteta qu' ella prenia amb dissimulo, escuses de compòndre sa manta.

Jò, ses derrereres que tenia; me pensava que tots aquells *pollos* esperavan que comensás sa funció per entrarsen a dins l' Iglesia: però ¡cá! es músichs ja trempavan es violins, ets atlòts cantavan es *Venid y vamos todos*, y ells drets asullá com estatues, sense mourersè per rès. Parexían es festés que sòlen posá a ses viles su devant la parròquia es vespres qu' heya completas.

Per explicarmè aquell mistèri me vatx posá a fé se torniòla esperant que surtís sa gent que omplia l' Iglesia, a veure si d' aquest mòdo aclariria per quin objècte havian acudit tots aquells badòchs que a n' es parexe no frissavan molt.

Sa funció va essé un pòch llarga; però tan prest com es músichs cantàren es derré *ora pro nobis* de sa lletania, lo

matex que si haguesen sentit es tòch de *llamada y tròpa*, tots aquells *pollinos* se tornàren formá fent bardissa devant es portal, en dues files ben dretes y bastant acostades una a s' altre perque no pogués passá més qu' una sola persona y encare ben estreta.

Ni es punxes de sa porta regonexen amb tanta atenció es carros sospitosos qu' entran, com aquells empleats sense sòu regonexian ses cares de ses joves que sortian.

S' escena era sa matexa qu' havia vista un pòch abans, amb sa diferència de que aquella tròpa anava poch a poch desfilant per seguí, d' un parey de passes enrera, qualque *devota*.

Jò també vatx partí cap a caméva per veure si acabaria s' article qu' havia comensat; però pe's camí no vatx poré ménos de sentí aquestes convèrses.

—Bòno, (deya un' atlòteta de devés quince añs a una amiga séva de sa matexa edat,) jò ja vetx que no té ofici ni benefici; però ¡si tú llegisses ses cartes que m' escriu!... Sa de anit era de lo més *tierno*, l' havia posada dins es llibre des mes de Maria y l' he llegida es temps que feyan sa meditació. ¡Fieta, quines espressions!... ell está loco per mí! ¿Y n' Emilio que no hey es vengut anit?

—No; m' escrigué anit passada escusantse amb sos estudis, perque enguañ ha de prende es Batxillé y té pò d' una carabassa.

—¡Ca, (vatx sentí que deyen a un altre estol,) no heyá cap mes de Maria com aquest! ¡Has vist quina gentada!...

—Desenganet, es es mes de Maria de mòda: na Francisca no hey vòl vení perque diu que a la iglesia no hey han d' aná per festelja, y s' estima més aná a n' es de San ***, que no més hey van quatre veyes y un parey de beates.

—¡Vaja uns escrupols! ¿Quin mal hey ha amb axò? Si una conversás tot es temps de sa funció... però vòls que 't diga, per pegarse una mirada ó fèrse una seña... ¡Jesus! jò voldria qu' es mes de Maria no acabás may.

—Ja tens rahó, perque proporcions com aquestes...

Jò mentres tant feya via per arribá à ca-méva, y ja comensava à pujá ets escalons de s'entrada quant vatx sentí una veyá que anava amb una nineta de nou ò deu anys.

—Véus fiya méua, 'li deya, en torná més gran no vulgues essè com es jovent del dia. T'has de estimá més no aná à l'iglesia que anarhi per fè truy y bojiot y distrèure ets altres. A la Mare de Déu li agrada més una Ave Maria ben resada que no totes aquestes pantomines que fan ses joves d'avuy en dia: no; tant mateix la Purísima no les ascolta quant amb so cap plé de grins s'en van à ajonoyarse y à resá devant sa séva imatge, sense tení es pensaments en lo que fan.

No vatx sentí rés pus, però me bastá axò per ferme comprendre que si bé es vè que moltissims catòlics se aprofitan de ses gracies que la Mare de Déu dispensa à nes séus devòts durant es mes de Maitx, també n'hi ha bastants que abusan de ses pràctiques més piadoses, y profanan es llòchs més sants per veure y conseguí, lo que tal vòlta à una altre part no conseguirian ni veurian sense esposarse à n'es cástigs des séus pares.

RAFAEL RAFAL.

CARTA DE TETUAN.

*Al Scheriff de L'IGNORANCIA:
salut y datils!*

Ignorantíssim amich:
En nom d'Alá avuy t'escrich
Dos mots de lletra,
Conforme t'ho vatx prometre
Fá prop d'un any.
Si no m'he dat gran afañ
Per escriure't,
Es que contava veure't
D'aquí pochs dies:
Tu m' diguéres que vendries
Prest per assí,
Ben resòlt à establirhi,
Fart y cansat
D'habità per dins Ciutat:
Idò, ¿y no vens?
Dignes, ¿per qué t'entretens
Y t'torbas tant?
¡Jò qui t'estich esperant
Amb tanta d'ansia
Per fundá un'altra IGNORANCIA
P'es biduins!
Dexet aná d'emblavins;
Vina depressa,
Que per tayá de sa pessa
Ja trobarás.
Amb lo que t' diré, veurás
Qu'axò t'convé
Y que aquí t'camparás bé;
Y sinò, ascolta:

Molta paciència, molta,
He hagut d'emprá;
Però, al fi, he pogut lográ
Gran influencia,

(Tot se logra amb paciència:)
Y are ja sé
Que la setmana qui vé
Me elegirán
Al-Kadi de Tetuan,
Cárrech civil;
Una cosa per l'estil
Des vòstros Batles.
Duré demunt ses espatles
Tot es gran pès
Des Govern. Però no 's rés
En proporció
D'es profit y de s'honó
Qu'axò m' dará.
Es cárrech me permetrá
Axí mateix
Aná à agafá qualque peix:
¡Jò qui m'agrada,
Y som tant de la pescada!...
Llavò també
Un bon negoci pens fé
Amb un projecte
Que si logr' es durlo à efecte,
M'hi faré rich;
Aquest projecte que t' dich
Es cosa gran:
Vuy axamplá Tetuan,
¡Idea nòble!
Jo 'u fas tot per bé d'es pòble
Que m'ha votat,
Y perque ran de ciutat
Hey tench comprades
Unes quantes corterades
Que dins un més
Per fé places y carrés
Tots de bell nou
Valdrán com un òu un sòu:
¿No estás amb mí?.

Si tu't resòls de vení,
Farás fortuna:
Com arribarás, totduna
Dius de fundá
Sociedats, per ajudá
A n'es comers.
Crech que no t'farán mal ters
Es biduins
Si los sabs omplí de grins
Es caparròt.
Los fas qualque discursòt
D'aquells de punta,
Perque t'nombrin de sa Junta;
Y axò no més
Ja t'cola bòn interés,
Perque, ja's sab,
Contan amb so téu bòn cap
Y es téus conseys
Quant hajan mesté remeys
Per curá nafres.
Si los tractan de golafres
De tant en quant,
Perque volen guañá tant,
Tú fé es téus contes,
Y no cregues que t'afrontes
Si de tu escriuen
La mala pèssima, y diuen
Qu'has venut s'enteniment
A un tant per cent.
¡Xalós aná,
Que aquest tant de criticá
Tot es enveja!

Mal ha d'aná que no veja,
Jò qui som l'est,
Un medi per ferte prest
Sustitut méu.
Llavò tú, dins un temps bréu,

Si d'axò vas,
Avinentesa tendrás
Per lluhiré.
Podrás tirarte de plé
Dins ses millors,
Mentres jò de ses fitores
M'empatxaré.
Trobarás cada carré
Masell de elots:
Podrás fé capturá atlòts
Que van allòure:
Obstacles podrás remòure
Per obtení
Que mos tornen concedí
De manetjá
Es consums que va llevá
A n'es nòstros xecos
Es Govern de Marruècos
Que mos retgeix.
Llavò, si bé t'apareix,
Podrás també,
Aconsejante primé
Amb gent d'arraigo,
Tractá d'encanoná s'aygo
Qu'are perdem:
Que lo qu'es sa que bevem,
Qualcú assegura
Que no es tan neta y tan pura
Per certs carrés
Que no 'u pogués essé més.
Después d'axò,
També, si t'donas en cò,
Podrás tractá
De refé un poch y ordená
Lo principal,
Sa caxa municipal
Qu'está ben buyda:
¡Per paga, ningú s'en cuyda,
Y tot va en gran!
Tenim diaris que t' dirán
Parlant molt fi
Que no ests bòn per Al-Kadi,
Ni tens bon ganxo,
Que el traje te viene ancho,
Etcétre, etcétre...
Per axò no t'has de rétre,
Ni n'fasses cas:
Poch à poch t'hi avesarás
A n'aquests òros,
Perque aquí, en terra de mòros,
Es cas está
Que amb axò de criticá
Tothom té empriu;
Qui manco hey sap, més hey diu
Y envant anam.
Amb axò tots hey xalam,
Y finalment
Are hem pres aquest jayent,
Que, d'ha uns quants anys,
S'Al-Kadi y es séus companys
Pagan la festa.

No allargaré pus aquesta
Perque are frís;
Ja t'he dit lo més precís
Y es méu consej.
Are, tu mateix pensej
Y determina:
¡Dexet d'histories, y vina,
Ben aviat!
No vulgues está à Ciutat,
Que no t'convé;
Lo qu'are vos passa heu sé
Perque es vengut
Un mariné d'un llaút
De contrabando,
Y diu qu'han dictat un bando
Per fé joruals

A n'es camins vesinals
Que tots veyetjan.

¡Déxalos fé que basquetjen!
O vina, ò escriu:
Pensa bé en tot lo que 't diu
Es teu amich
Que confia qu' aquest pich
T' haurá giñat
A fugí prest de Ciutat,
Tan mateix, per lo que fan,
Ja que tu are ests ben lliure,
T' has d'estimá més qu' escriure
Vení à viure à Tetuan.

MAFUMET-ARÚ-ALÍ,
de mal nom AL-FORADDÍ.

(Sa contestació en es pròxim número.)

ES DOS ESTUDIANTS.

—¿Que tal, Guiemet? ¿Que vens de passetjá?

—Ja 'u veus, Pere Antoni. Vench de repassá, perque es Juny s'acosta.

—¡Bona casta de repassá! ¿Tú que repassas amb ses cames?

—Jò repás amb ses cames, amb so cap, amb sos uys, amb ses oreyes y amb tot es méu còs.

—¿Y amb so llibre, no?

—Es llibre el tench de reserva dins sa butxaca. No més surt en haverhi qualque dificultat.

—Tu ests un allòt que may t' he pogut entendre. Cad' any trèus *sobresalientes*, y te passetjas, dibuxas, tocas es piano, y encara 't colgas dejorn. May t' apuras per rés. No sé còm heu fás per tení temps per tot.

—¡Còm heu fás! Perque li sé trèure es biexos més que tú, que sense sèbre còm, te fugen ses hores y no sabs per hon; y en vení es Maitx, has de trèure fòrses de flaqueza per no despenjá un *suspenso*.

—Idò, diguem còm heu fás. Espliquem sa manera de trèure aquests biexos y t' ho agrahiré, perque desd' are et confés que debades corrí; may me basta es temps per lo qu' he de fé.

—En primé llòch, has de procurá estudiá amb sa boca; perque un qu' estudiá amb sos uys totsòls, no dexa entrá sa lliissó dins es séu cap més que per una pòrta.

—¿Qué vol dí estudiá amb sa boca?

—Vol dí qu' has d'anomená fort ses paraules que llegexes, y senti bé sa téua vèu, perque un que sent amb ses oreyes lo que lliix amb sa vista, fá sa feyna en doble; y sa lliissó li entra dins sa memòria per dos portals, y més aviat hey queda.

—Bona la faria, si jò estudiás cridant. Mon pare 'm diria que callás totduna.

—Vat' aquí perque m' en vatx jò p' es camins desolats de fóra-pòrta y al ma-

teix temps que logr' aviat lo que jò vuy, logr' també fé un exercici sanitós, tan hò p' es còs.

—Ja t' entench. Jò per estudiá sa lliissó, assegut à sa tauleta de ca-méua y sense obrí sa boca, tench mesté dues hores; y altres dues que 'n necessit per s' exercici corporal, son quatre. Y tú, amb un' hora, aprens sa lliissó y fás fé feyna à ses cames.

—¿Que m' has entès?

—¿Y si plòu ó si fá vent?

—Cerch redòs. Abans m' en anava à n' es claustre de Sant Francesch; però còm qu' are cau y no hi dexan entrá ningú, m' en vatx à n' es de la Sèu.

—¡Ves per quin estil!...

—També 't vuy avisá que n' hi ha molts qu' es temps qu' estudian se distreuen amb tot, y el pèrden en pòrrs-fuyes; ja perque afinan à sa finestra una araña que cassa una mosca; ja perque ascoltan lo que conversan es de caséva; ja perque s' entreténen amb mil colomets que volan per dins es séu cervell; ja perque son tan ximplets que creuen que s' estudiá consisteix en sèure devant es llibre un' hòra ó dues, mirant ses treginades y rès pús. Es mesté está sempre pensant y meditant bé lo que diu es llibre; y posarse exemples práctichs per comprende milló s' explicació teòrica de s' autó.

—Però, axò no es molt hò de conseguí per un tot sòl.

—Tot es s' avesarshi desd' es comensament y aprende d' estudiá bé. També t' aconsey que amb s' estudi vajas sempre unes quantes lliissons en devant à n' es Mèstre, y axí sa séua explicació no 't vendrá may de nòu, y comprendás totduna lo que vol dí.

—¡Còm se coneix que filas prim!

—Creumè. Colguet dejorn. Abans, dona un parey de lletgides de profit à ses lliissons. L' endemà axequet dematí, vestèn amb so llibre à fóra-pòrta, y veurás còm lo que sembráres sa nit passada haurá posat bones rèls y creixerá depressa. May está més clá es cap que quant es sòl surt, y ben dematí tot el mon respira alegría, y es nòstro cò també; y ses lliissons s' aprenen més aviat amb un cò alegre qu' amb s' esperit preocupat de tot lo dia.

—Però es dematí no 'm basta per aprende lo que 'm vetx obligat à havè de sèbre.

—Ja 'u sé. Per axò, jò no deix d' estudiá en tot lo dia, ni descans may fins que 'm colgí; y si entre clase y clase hey ha mitj' horeta de vaga, que no me pach s' aná à ca-méua, putx à sa Biblioteca provincial, que per cèrt sol está deserta sense merexerhó, y allá consult autós bons que parlan tan bé còm puga parlá es Mèstre.

—¿Y en vení es vespre, no tens es cap que 't cau? ¡Jò aplegaría unes malde-ceyadas!

—Jò 't diré. Per descansá d' un estu-

di, n' has de prende un altre tot diferent. En está plè de Matemátiques, prens es Dibux. En tení ets uys cansats, poset à estudiá francès. Després asseutè à n' es piano, y quant es dits no 'n voldrán pús, repassa sa literatura y escriu qualque còsa en vers ó en prosa. Lo que importa es avesartè à no está aturat per no pèrde cap mica de temps.

—¿Y tú que no vas may à n' es Teatro, ni à n' es Born, ni à cap Cassino, ni à fé colca vega, ó à pescá, ó à cassá?..

—Aquestes recreacions les guard jò p' es diumenjes de s' estiu, y encara les convertesch totes en sustancia; perque ses végues me servexen per cercá fòssils, ó fuyes d' herbes per coleccioná; es Teatro, per senti ses millós produccions de música y de literatura; es Born per observá costums y fesomies; y es méu cassá ó pescá, es aná à copia abres, ròques y paisatges de s' hermosa Naturala; qu' axò 'm satisfá més es cò que matá conís ó aucells.

—¡Ay! si jò hagués de subjectarme à fé tot quant me dius, ¡ja hey arribaria de bon' hora! ¡Ca, ca! Lo milló es tení contents es Mèstres perque 'm dixin guañá es curs amb un *aprobado*, y *foris*. Desenganet. Tan matex, tu bé heu sabs: en vení ets exámens donan ses bones notes à n' a qui volen, y no à n' a qui més les se mereix.

—Dexet de beneytures. Axò son rahons foradades d' estudiants malfenés. Es cèrt que ets examinadós son homos còm ets altres; però per regla general fan sempre justicia, y fins y tot usan de misericòrdia en vés d' aquells joves curts de tey que sense podè fé sa retxa molt amunt, han observat bona conducta durant es curs.

—Jò 'n coneix molts, que surten malament à s' exámen perque se retgiran.

—Quant se retgiran, señal qu' hey ha motiu. Aquell qu' ha estudiat lo que devia en son temps y llòch, y que no s' es atrassat, té sa consciència tranquila, y se pot presentá à s' exámen amb so cap ben alt y amb so cò ben tranquil.

—Ydò, jo som un, que he estudiat lo bastant, y tench pò.

—Sa pò guarda sa viña; y sa téua pò es d' aquella que es bona per no viure massa confiats, perque ets confiats van à Infern.

—Sa pò no es bona per rés.

—Tens rahó, si es exagerada. ¿Sabs que diu monpare? que en temps des cólera-morbo, sa pò en matava més que sa peste. Tu fé lo que t' he dit, y no tengas ansia.

—Desde demá vendré à passetjá amb tu, y repassarém plegats.

—De cap manera. Jo per repassá tench d' está tot sol. Aprofitet des méus avisos, si vols; pero no 'm desbarates sa meua marxa, si desitjas que sigam amichs.

—Ydò bono: axí quedam, y à reveure.—P. A. P.

XEREMIADES.

—¿Has vist quin temps, Colau? Ell no s'en sab dexà de ploure. Meem si arribarém a torná granots.

—Axò es que jo dich. Aquests temps será còm ses trompes de Caymari...

—Sí, que no porian arrancá, y llavò...

—¿Has vist tant de fanqué may, còm hey ha per aquests carrés, Colau?

—D'axò ja no s'en parla. S' Ajuntament pensa y diu allò d'es primé dia de Corema: *et in pulverem reverteris*: are que vé s'estiu, 'xaulo fé à n'aquest fanch, tant mateix ha de torná pols.

—¡Vaja unes rahons més buydes!

—No tant còm sa caxa de la Sala, Colau.

—Are m'has ferit. Allá ahont no hey ha,...

—El rey hey pèrt. ¡Y meem, y qu'hem de fé!... ¡Planetes!

—Toch, toch.

—*Adelante*.

—Bon dia tenga. ¿Vostè qu' es es directó de L' IGNORANCIA?

—Sí, señora; per servirla.

—Vorá que jò venia per veurel...

—Ydò que 'm mir.

—Dich, venia per demanarlí un favó, si no es molestarlo.

—Séga, señora, séga.

—Gracies: amb permís séu. Ydó, com deya, vorá que jò som una dòna casada amb quatre infants, y tench sa majoreta que va à costura à n'es Colegi de sa plassa de Sant Francesch, ¿sab?... allá... devant ses *roines*...

—Sí, señora, sí.

—Ydò, y are m' han dit qu' han posat à demunt un diari com mentres sa Directora d'aquest Colegi, qu' es germana del Pare Mir, jesuita, fa de mèstra sense tení es títol corresponent. ¡Ha vist may! axò deu essè gent que li vòl mal, ¿sab?...

—Ja pot essè.

—Y jò he pensat y dich: ja sé que faré: m' en 'niré à parlá amb so Directó de L' IGNORANCIA, y li demanaré es favó de si vol posá com mentres axò que diu aquest diari no es veritat; perque sa Directora el té y prou bé à n'aquest títol que li négan. ¡Foy! en vol més? ella va essè mèstra de la Criansa.... Me diga: ¿qu' heu podrà posá à n'axò? mos farà un gran favó, perque, ja veu...

—Ell no mos costará gayre. ¿Vol dí, que efectivament ella el té à n'aquest títol que li négan?

—Foy! sí señó: jò ley puch dú à mostrá...

—No, señora, no importa. Basta que vostè m' ho assegur. Si per cas, sa paraula de vostè farà fiança.

—Sí, señó, sí, qualsevòl hòra.

—Ben fet, ydò: quedarà servida.

—No res, ydò: tantas gracies. En qualsevol còsa, ja 'u sab...

—Gracies: lo mateix li dich. En qualsevol còsa,...

—Bon dia tenga: se retir.

—Bon dia tenga.

—Guiem, ¡ja t' han duyt sa papereta des camins?

—¡Sí, homo de Déu! y mos demanan deu jornals. ¿Qui mos deu havè feta sa mesura?

—¡Sabs que deu de molt s' Ajuntament! Jo supòs que, escuses d' adobá es camins, malavelja adobá La Sala.

—No pot essè altre còsa; ¡deu jornals per hòml... A no essè que los vulga fé tots de mosáich à n'es camins!

—Lo que 's diu jo, vuy fé es jornals, y picá pedres, si importa.

—Y figuret que 't toch aná à devés Xorrigó.

—Ah! si me destinan més enfora que tres tirs de pedra amb sa ma esquèrra, demanaré carril; à pèu no hi vatx.

—Ben pensat! Ydò jo hey vendré amb tú.

—¡Deu jornals per hòml! Haguessin dit: *Señores*, posam una *derramen* de dos duros per cap; y fora empeltá res de camins; tateix, vòls que te diga...

—¡Ja 's de rahó!

Escena que s' es succehida à sa nòstra Administració, dins ca'n Rotger.

Entrá un señó molt ben tractat y molt sério:

—Bon dia tenga. ¿Ténen vostés tinta ben negra?

—Tanta ne vulga. Aquí 'n té una botella.

—¿Y vostè m' assegura qu' es ben negra?

—Ben negra, sí, señó: de sa més negra que 's fabrica.

—Ydò bé: à veure, (*frequentse es capell y posantlo demunt es taurèl,*) fassa favó de posarne una gota demunt aquesta clapa, à veure si la lleva.

—Dispens: si no es més qu' axò, vaja à ca's capellé, y quedarà servit. Aquí encare no hem posat taller de *quita-manchas*.

Es señó pren es capell, y més sério que may, diu:

—¡Vaja una gent! no saben amb à qui tractan.

Y sense girarse derrera, s' en va molt empiulat, mentres en fan d' ell una bona riaya.

¿Pareix raro aquest cas? Ydò heu de sebre qu' es històrich.

En es número d'avuy justament no mos hi cab una *Revista Musical* que ha feta per L' IGNORANCIA un músich ignorant, *Mestre Pífol*: no sé si 'l conxeu.

No tendrém més remey que gordarla per dissapte qui vé.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Cada escala de la Seu té dotze escalons.*

SEMBLANSES.—1. *En que té fruyts.*
2. *En que aguanta molt de pès.*
3. *En que muda de llòch.*
4. *En qu' hey ha punxes.*

TRIÀNGUL.....—*Coloma-Colom-Colo-Col-Co-C.*

PROBLEMA.....—*Una 28 y s' altra 21.*

FUGA.....—*Barca aturada no guaña nòlits.*

ENDEVINAYA.....—*Axò es un bòn cristià
Dins l' Iglesia, nòstra Marc,
Que ajonoyat à s' alta,
Combrega à Déu, qu' es son Pare.*

LES HAN ENDEVINADES:

Totes:—*Ningú.* (Aquesta setmana parex que hey ha hagut mal ós que roegá.)

Sèt:—*Un Músich, Un Suplent y M. Xeuba.*

Sis:—*A. C. I. T., Papiys y Un Sabatè en diluns.*

Y tres no més:—*Cop-piu, Pere-Paxet y Un Po-blé.*

GEROGLIFICH.

PIGOTA

TERCIANA

I TOPACI × Ferrutx

Cloruro de sodio

UN LLETERNÉ.

SEMBLANSES.

1. *¿En que s' assembla un nòm adjectiu à una atlòta fadrina?*
2. *¿Y un adverbí à un hòmo qu' está bò y sá?*
3. *¿Y un participi de present à un qui tot lo dia trafega?*
4. *¿Y un verb à un desenfeynat?*

UN BATXILLÉ SOLLERICH.

CAVILACIÓ.

Roberto—Faust—Hugonots—Marta—Cenc-réntola—Norma—Euryanthe—Ulrico—Sonám-bula—Ebreá—Trovatore—Aida—Crociano—Africana.

Amb sa primera lletra d'aquestes catorse óperas compendre es nòm d'un artista mallorquí.

UN CORISTA.

TRIÀNGUL DE PARAULES.

.
.
.
.
.

Ompli aquests pichs amb lletres que llegides de través y diagonalment, digan: sa 1.ª retxa, un llinatge: sa 2.ª una casa gran de Ciutat; sa 3.ª una còsa qu' hey ha à la mar; sa 4.ª un article mallorquí, y sa 5.ª una lletra.

MÀCARRONÍ.

ENDEVINAYA.

Som mòrta y seca, y un hòmo
M' embolica amb un llensòl,
Me besa, y plé de delícies
Torna la vida à mon còr:
Més jò, per fugí de s' hòmo
Demunt s' embat preñch es vòl.

P.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)

8 MATX DE 1880.

Estampa den Pere J. Gelabert.